

– Várnak rád?

– Igen, a nyilvános fürdőben. Hárman vannak. Ma este hat összejövetel volt, de csak négyen tudtam részt venni. A jövő héten lesz majd sok dolgom, egy csomó vendég érkezik, hogy megnézzze a juharlombokat. Nagyon köszönöm.

Magasra tartotta a fejét, hogy megfésülködjek, haja hosszan, lazán csüngött. Bizonytalanul nevetett.

– Mulatságos, mi?

Az álhatat keresgélte, föl akarta tűzni.

– Elmegyek. Muszáj. Különben megneheztelnek rám, hogy megváratom őket. Nem jövök vissza.

– Látsz majd hazamenni?

– Látok.

De még jóformán oda sem ért az ajtóhoz, amikor rálépett kimonója aljára, és majdnem fölbukott.

Különös. Egyetlen nap kétszer és eléggé szokatlan időben kereste föl: reggel hétkor és éjjel háromkor. Nagyon különös ez az egész, gondolta Simamura.

*

A szálló alkalmazottai újévkor fenyőágakkal díszítették föl a bejárati ajtót; most ugyanazt csinálták, de juharlombbal. Így köszöntötték a vendégeket, akik hamarosan megjönnek, hogy gyönyörködjenek a hegyek őszi lombzatában.

A portás, akit csak erre az időszakra alkalmaztak, és aki gunyorosan vándormadárnak nevezte magát, fölényeskedő

hangon adott utasításokat. Az első tavaszi rügyfakadástól az őszi lombok pompázásáig itt dolgozott a hegyekben, a különféle fürdőkhöz. Télen az Izu-félsziget fürdőit kereste föl, például Atamit és Nagaokát, de nem minden évben vállalt munkát ugyanabban a szállóban. Igen nagyra volt az Izu-félszigeti luxusszállókban szerzett tapasztalataival, és nem nagyon volt elragadtatva attól, ahogy itt foglalkoznak a vendégekkel. Tolakodóan sürgölődött az állomáson a vendégek körül, buzgón dörzsölgette a kezét, és amellet olyan ábrázata volt, mint egy alattomos koldusnak.

– Uram, evett már ilyet valaha? – kérdezte Simamurát, s rámutatott egy gránátalmaszerű akebi-gyümölcsre. – Ha óhajtja, szívesen hozok önnek a hegyekből.

Simamura éppen sétából tért vissza a szállóba, és nézte, ahogy a portás egy ilyen gyümölcsöt szárazul hozzáérősít egy juharághoz.

A frissen vágott ágak olyan hosszúak voltak, hogy majdnem elérték az ereszt. Lángoló vörösük ünnepi megvilágítást adott az egész bejáratnak. Egy-egy levél meglepően nagy volt.

Amikor Simamura kezébe vette a hűvös akebi-gyümölcsöket, s véletlenül az iroda felé pillantott, meglátta Jokót, aki a tűzhely mellett ült.

A tulajdonos felesége éppen szakét melegített egy rézüstben. Joko szemben ült vele, és sűrűn bólogatott, mintha így felelt volna az asszony kérdéseire. Frissen mosott gyapjúkimonót viselt, most nem volt rajta hegymászónadrág, sem köpeny.

– Ez a lány itt dolgozik? – kérdezte Simamura a portástól, mintegy mellékesen.

– Igen. Hála a kedves vendégeknek, már nem győzzük a munkát. Szükség van kisegítőkre.

– Önre, például.

– Igen. Hanem a környékbeli lányokhoz képest ez itt eléggé szokatlan példány.

Joko, úgy látszik, a konyhában kapott munkát, asztaloknál még nem szolgált föl. Valamivel később, amikor igen sok vendég nyüzsgött az étteremben, a lányok is hangosabbak lettek a konyhában. Joko szép hangját azonban még mindig nem lehetett hallani. Az a lány, aki Simamura szobáját szokta takarítani, elmondta a férfinak, hogy Jokónak az a szokása, hogy mielőtt aludni térne, a fürdőben énekel. De Simamura még sosem hallotta.

Most, hogy már tudta, hogy Joko ebben a házban van, Simamura úgy érezte, nincs kedve Komakót idehívni. Valami ürességet érzett: gyönyörűnek és kárba vesztettnek látta Komako életét, még ha tudta is, hogy a gésa szerelmes belé. Mégis, ennek a nőnek az egész élete, makacs élnivágása megindító volt, szinte tapintható, mint a meztelen bőr. Simamura sajnálta Komakót, és sajnálta saját magát.

Joko szemét pedig, sugárzó naivitása ellenére is, olyan fénynek látta, amely képes volna eloszlatni a bajokat. És egyre inkább a lány vonzásába került.

*

Komako továbbra is fölkereste, noha ő, Simamura nem hívta.

Valahányszor a férfi lement a völgybe, hogy megcsodálja az őszi juharlombokat, elhaladt Komako háza mellett. A gésa alighogy meghallotta az autó zaját, máris kiugrott a ház elé, tudta, hogy ő az, Simamura. A férfi azonban sosem fordult vissza. Ezt Komako szívtelenségnek találta. Mégis, valahányszor a szállóba vagy a fürdőbe ment, mindig benézett a férfihoz. Ha esti társaságba kellett mennie, mindig egy órával előbb indult, és mindaddig beszélgetett Simamurával, amíg a szobalány el nem hívta. Olykor-olykor a társaságtól is megszökött néhány pillanatra. Aztán a tükrösasztalka mellett rendbe szedte magát, és így szólt:

– Megyek vissza dolgozni. Csak az üzlet a fontos. Az üzlet, az üzlet.

Hozzászókkott, hogy egyet-mást otthagyon Simamura szobájában, például a tokot, amiben samizenpengetőjét tartotta, vagy a haoriját*, és azután visszamenjen értük.

– Amikor tegnap éjszaka bejöttem, nem volt már forró víz a teának. Halkan beosontam a konyhába, találtam egy kis mizolevest** reggelről, azt ettem meg sós szilvát. Hidedgen... Brrr!... Ma reggel otthon föl sem ébresztettek; fél tizenegy volt, amikor kinyitottam a szemem. Pedig hét-kor akartam fölkelni, hogy meglátogassam. Persze, nem lett belőle semmi!

*Haori: átalvető.

** Mizo: tört bab.

Így fecsegett Simamurával, elmondta, hogy melyik vendéglőből hová vitték, és részletesen elmesélte az esti összejöveteleket.

Mégis, nemsokára ismét megjelent.

– Nehéz munka. Harminc vendégre három gésa, és a másik kettő a legidősebb, illetve a legfiatalabb a faluban. Rám marad a neheze. És milyen fukarok ezek a vendégek! Bizonyára turistacsoport. Harminc főre legalább hat gésát kellene számítani. Na, de én most jól rájuk ijesztek: elkezdek inni!

Így ment ez napról napra. Ha Komako elgondolkodott rajta, hová vezet ez majd, nyilván szívvel-lélekkel csak azt kívánhatta, bár elrejtőzhetne valahol. De ez a belőle áradó meghatározhatatlan magányosság még csak vonzóbbá tette.

– Úgy nyikorog a padló, amikor jövök. Hiába szeretnék minél halkabban ideosonni, meghallanak. A konyhában a lányok már kiabálnak, amikor jövök: „Mi az, Komako, már megint a Kamélia-szobába mégy?” Nem is álmodtam volna, hogy valaha ilyen kínos helyzetbe kerülök.

– Ilyen kis faluban roppant nehéz.

– Már mindenki tud rólunk.

– Elég kellemetlen.

– Igen, egy ilyen kis faluban mindjárt vége a gésának, ha hírbe hozzák.

Komako gyors pillantást vetett a férfira, aztán finoman elmosolyodott.

– Nem számít. A magunkfajta mindenhol kap munkát.

A közvetlen, naiv őszinteségnek ez a hangja valami teljesen újat jelentett Simamurának, aki gondtalanul élhetett abból a vagyomból, amit apjától örökölt.

– Igazán úgy van: nekem teljesen mindegy, hol dolgozom. Ezen egyáltalán nem izgatom magam.

Ezt csak olyan mellékesen mondta, de a szavak mögött Simamura valóságosan érezte a nőt.

– Nincs okom panaszsra. Végre is csak a nők tudnak igazán szeretni – mondta Komako.

Kicsit elpirult, és a földre nézett.

Kimonójának gallérja egy kissé elállt, és így olyan volt, mintha hátától a válláig fehér legyező nyílt volna szét. Volt abban valami szívszorító, ahogy az életteli hús átsütött a púderrétegen. Gyapjúkelmére vagy még inkább valamilyen állat prémjére emlékeztetett.

– Ebben a világban... – mormogta Simamura, de szavai annyira üresek voltak, hogy beleborzongott, és el is hallgatott nyomban.

Komako csak ennyit felelt:

– Ez a világ mindig ilyen volt.

Fölpillantott, és eltűnődve tette hozzá:

– Nem tudta?

És ahogy fölnézett, bőréhez tapadó, vörös alsó kimonója egyszeriben eltűnt.

*